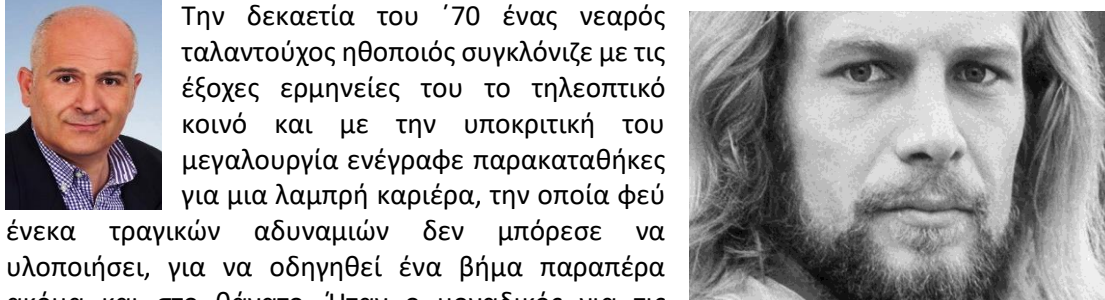

Ο ταλαντούχος και τραγικός ηθοποιός μας Αλέξης Γκόλφης – «Μανωλιός» !

Γράφει ο Πάνος Ν. Αβραμόπουλος

Την δεκαετία του '70 ένας νεαρός ταλαντούχος ηθοποιός συγκλόνιζε με τις έξοχες ερμηνείες του το τηλεοπτικό κοινό και με την υποκριτική του μεγαλουργία ενέγραφε παρακαταθήκες για μια λαμπρή καριέρα, την οποία φεύ ένεκα τραγικών αδυναμιών δεν μπόρεσε να υλοποιήσει, για να οδηγηθεί ένα βήμα παραπέρα ακόμα και στο θάνατο. Ήταν ο μοναδικός για τις δραματικές του αρετές Αλέξης Γκόλφης – Αλέξανδρος Γκολφινόπουλος ήταν το πραγματικό του όνομα - που μας είχε συγκλονίσει με την συναρπαστική ερμηνεία του ως «Μανωλιός» στο ρόλο του Χριστού, στην μεγαλύτερη παραγωγή της ελληνικής τηλεόρασης «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται», ομώνυμη μεταφορά του αριστουργήματος του Νίκου Καζαντζάκη. Όπου και υποδύετο με την αρωγή της υποκριτικής του δεινότητας, αλλά και του χαρισματικού του σωματότυπου τον Χριστό, με παραστατική ενάργεια στα 1975, δικαιώνοντας την επιλογή του μεγάλου μας σκηνοθέτη Βασίλη Γεωργιάδη. Πρωθύστερα στα πρώτα του βήματα και με την απόκτηση του βασικού δραματικού του υποβά-θρου, ο αξέχαστος Αλέξης Γκόλφης, συμμετείχε με μικρορόλους σε επιτυχημένες ταινίες του Θανάση Βέγγου. Αλλά και σε άλλα παράλληλα επιτυχημένα μελό του ασπρόμαυρου της δεκαετίας του '70. Μνημονεύουμε ενδεικτικά τις συμμετοχές του στις ταινίες: «Κολωνάκι διαγωγή μηδέν» (1967), «Κάλλιο πέντε και στο χέρι», «Για την καρδιά της ωραίας Ελένης» (1967), «Τρελός και παλαβός Βέγγος» (1967), «Μίνι φούστα και καράτε» (1967), «Δακρυσμέ-να μάτια» (1967), «Η κόμισσα της φάμπρικας» (1969), αλλά και σε μερικές άλλες ακόμα ταινίες.

Στα 1967 όμως είχε έλθει η στιγμή της καλλιτεχνικής του απογείωσης, με την ανάληψη του ρόλου του «Μανωλιού», από τον κολοσσό της σκηνοθεσίας μας Βασίλη Γεωργιάδη. Η τηλεθέασή του είχε φτάσει στο ζενίθ, μπαίνοντας καθημερινά με το «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» σε κάθε ελληνικό σπίτι, δημιουργώντας συνάμα ένα καθολικό πανελλαδικό ρεύμα αποδοχής και αγάπης. Πάραυτα η μεγάλη αυτή στιγμή την καριέρα του ταλαντούχου και χαρισματικού Αλέξη Γκόλφη, σηματοδοτούσε παράλληλα και την τραγική πορεία θανάτου που βαθμιαία θα ακολουθούσε. Το ψυχολογικό βάρος που υπέστη για να υποδυθεί τον Ιησού και τα μαρτύριά του, η αδυναμία ορθολογικής διαχείρισης της τεράστιας επιτυχίας που σημείωσε, εν παραλλήλω με άλλες υποβόσκουσες ψυχολογικές αδυναμίες, τον βύθισαν στο σκοτάδι της κατάθλιψης. Η κατάθλιψη με την σειρά της τον οδήγησε στους πλαστούς παραδείσους των ναρκωτικών, για να επέλθει σταδιακά και το οδυνηρό τέλος. Μετά λοιπόν από την μεγαλουργία του «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» με εξαίρεση κάποιες αξιόλογες καλλιτεχνικές αναλαμπές, με τις οποίες προσπαθούσε να σταθεί

στα πόδια του, όπως οι επιτυχημένες συμμετοχές του στις παραγωγές «Λόγω τιμής» και «Η απόδραση» (1996), ο Αλέξης Γκόλφης είχε γίνει η σκιά του εαυτού του και αποτελούσε δραματική φιγούρα, παρακμιακών δρόμων της Ομονοίας. Συχνά πυκνά τον συναντούσαν

πολλοί Αθηναίο στην Ομόνοια ή στην Πλατεία Κολιάτσου που διέμενε τα τελευταία χρόνια της ζωής του, με ανάμεικτα αισθήματα αγάπης και θαυμασμού για τον ταλαντούχο ηθοποιό που κάποτε τους είχε συνεγείρει, αλλά και άφατης λύπης για την δεινή κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει, προσπαθώντας και να τον βοηθήσουν να απεγκλωβιστεί από τις θανατηφόρες ουσίες... Ζούσε έτσι αποκομμένος, άστεγος συχνά και ρακοσυλλέκτης όπως προαναφέραμε, λίγο πριν στεγαστεί σε ένα άθλιο και μοιραίο σπίτι στα Πατήσια, στο οποίο και βρέθηκε νεκρός και αβοήθητος.

Στα μέσα του Αυγούστου έτσι του 2007 είχε έλθει η μοιραία στιγμή για τον αγαπημένο μας ηθοποιό. Οι περίοικοί του, είπαν πως είχε αισθανθεί αδιαθεσία, διεκομίσθη ημιλιπόθυμος στον Ερυθρό Σταυρό και λίγη ώρα αργότερα άφησε την τελευταία του πνοή από καρδιακό επεισόδιο. Και μοίρα επίσης τραγική, θα παραμείνει στο νεκροτομείο έως και το μεσημέρι της 9-ης Οκτωβρίου – δυο μήνες δηλαδή μετά το θάνατό του - οπότε και ταυτοποιήθηκε από τους «αζήτητους» νεκρούς. Ο θάνατός του σκόρπισε ένα πάνδημο κύμα θλίψης, για αυτό

το σπουδαίο δραματικό μας ταλέντο, που με τόσες πολλές ελπίδες και αρετές είχε εισέλθει στην καλλιτεχνική μας σκηνή, για να φύγει τόσο άδοξα και πικρά από την τέχνη και τη ζωή. Η ΕΡΤ με ευαισθησία και σεβασμό στην ηθική μνήμη και προσφορά του, ως εξαιρετικός συνεργάτης της, ανέλαβε επίσημα την δαπάνη της κηδείας του, απευθύνοντας τον ύστατο φόρο τιμής, για την μεγάλη συνεισφορά του, στην κοινωνική της εξακίνωση, μέσω της μεγαλύτερης παραγωγής της ελληνικής τηλεόρασης στην οποία πρωταγωνιστούσε «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται». Ένα φωτεινό μετέωρο της καλλιτεχνικής μας σκηνής υπήρξε ο Αλέξης Γκόλφης, που μας εξιτάρizε με το ακένωτο δραματικό του ταλέντο και που πάραυτα μοίρα τραγική έφυγε τόσο άδοξα από τη ζωή μας. Θα τον θυμόμαστε με αγάπη αυτό τον αξεπέραστο «Μανωλιό» !

Φιλμογραφία

Κάλλιο πέντε και στο χέρι (1965)
Βοήθεια! Ο Βέγγος φανερός πράκτωρ "000"(1967)
Ο κόσμος τρελάθηκε (1967)
Κολωνάκι διαγωγή μηδέν (1967)
Όταν οι γυναίκες αγαπούν (1967)
Για την καρδιά της Ωραίας Ελένης (1967)
Μίνι φούστα και καράτε (1967)
Τρελός παλαβός και Βέγγος (1967)
Κάποτε κλαίνε και οι δυνατοί (1967)
Δακρυσμένα μάτια (1967)
Ο γαμπρός μου ο προικοθήρας (1967)
Για την καρδιά της Ωραίας Ελένης (1967)
Καλώς ήρθε το δολάριο (1967)[ναύτης]
Της ζήλιας τα καμώματα
Δακρυσμένα μάτια (1967)
Η κόμισσα της φάμπρικας (1969)
Θυμήσου αγάπη μου... (1969)
Συνωμοσία στη Μεσόγειο (1975)
Η γυναίκα που έβλεπε όνειρα (1989)
Τέλος εποχής (1994)

***Ο συγγραφέας Πάνος Ν. Αβραμόπουλος, είναι Μ.Σc Δ/χος Μηχανικός Ε.Μ.Π.**

www.panosavramopoulos.blogspot.gr